

FALUSI MÁRTON

Zuglischer és a női büszt

Nem bízik testében Zuglischer Manó,
folyton elbotlik, hasra esik benne,
pedig nem azért van, hogy megfigyelje,
érezze a szív, a máj, a végtagok
jelenlétét, miként vesz nekik levegőt,
nem is ő vesz, a jótét nyomáskülönbség,

Isten viszont épp azért fogalmazódik,
azért foglaljuk nevét szinonimákba,
ha nyilvánvaló, kihagy a valóságból,
mint a percmutató vagy a szívdobbanás,
nincsen, de ha nincs, kellett, hogy már legyen,

rá is csak múlt időben gondolhatunk,
amikor élünk, semmi sem történhet,
semmi, ami stabilan megkapaszkodik
a személyes vagy az általános szintjén,

Zuglischer Manó sem hang, sem vér, sem forma,
csak hangalámondás vagy véraláfutás,
formagyakorlat a kardiológián,
vérképeit aukcióra bocsátja
az *esztéká* laboráns esztétikája,

fülében kétszázás vérnyomás zubog,
fűtővíz matt radiátorcsövekben,
a zöldövezet köré vont högyűrűben:
építésétől a forgalom megbénul,
röghöz kötődik Manó koszorúere,

számolja, hány napja nem fogyaszt alkoholt,
nem tapossa padlóig a Gamma GT
gázpedálját Dürer-kert punk-karácsonyán,
mennyi endorfint szabadít föl a tánc,
a felejtés, a kegyelmi állapot,

Manó műveltsége személyes élmények
pótléka, az olvasás a kalandé,
sétái a futás illúziójába
ringatják, bicikliúton gyalogolva
irigyli nyeregbe pattanók nyilálló
tomporát, de két keréken hideg rázza,

fogain szűrve át a szárd rozébort,
homokszemcsén rögeszméit, furdalja
a lelkiismeret, miért nem könyveket
forogat poharak helyett a napágyon,
ha meg Sartre Undorát üríti fenékgig,
piruló, bőrkötésű popsikból idéz
sorokat lidó, plázs, balatoni móló,

többé senki sincs ott, ahol leledzik,
Manó hazája mesteri másolat,
magyar tenger, pesti Rambla, Csepel-korzó
pentaton dallamát vezeti a penthouse
véghomlokzata, s a Hungária körút
rekeszizma görcsbe rándul, föl-fölcsuklik
tápcsatornáján a horrorkaraván,

mi az eredeti és mi a másolat,
ha nincs eredeti másolat nélkül,
s egy másik eredeti másolatára
sorozatosan visszavezethető?

Zuglót papírszag, hányinger kerülgeti,
mivel sem személyest általánossá,
sem általánost személyessé nem old
az Istvánmezőről fölpárálló benzin,

Zuglischer futólag átlapozza énjét,
minek lássa viszont szűkös távollétben,
magát képzei a szereplők helyébe,
akiről ők ábrándjaikat kergetik,
hálával tartozik az örök terhekért,
hogy behelyezkedhet a veszteségbe,
zarándoklatán súlyosan lépheti ki
vasárnap délutánonként az elmúlást,

a Nagy Lajos király és a Rákos-patak
listaárterén a Mezopotámia
kifőzdének támaszt követelményeket,
nem kell ám helyesen írni a *gordon bleut*,
hogy a termékeny félhold megtérüljön,

a Zuhatag soron kívül nem kirándult
azelőtt az elkényeztetett Zuglischer,
budai úrifiúnak becézték
sátánian gyöngéd konyhatündérei,

ott született, ahol Buda Pestre készül,
bepiszkítja gönceit, hogy elvegyüljön,
ablakot nyit, mégsem jön be a hideg,
nem megy ki a meleg, nem áramlik a por,

nem található eredeti példányát
Zuglischer Manónak Zuglischer Manó,
a Ligeti Miklós által megmintázott,
belül üreges történetekben bolyong:

a vajdahunyadvári Anonymus
üres csuklyájában hajtja le fejét,
a Stefánia út sarkán megcsillanó
szempárját hadifogságból várja haza
a kései gótika korhű remeke,
Pápai Manó varrógép-kereskedő
Ybl Lajostól rendelt villájának
mellvédjén a rendíthetetlen női büszt,

s ha megszólal a Thököly út hatvanegy
kaputelefonja, együtt találgatjuk,
hogy ő érkezik hozzám, vagy én őhöz.

Alkohol és Prostitúció

*az
emberiség
gyilkosai.*

KAPCS

17. LEJÁVA TERENC

BALKOMA